

Dr. Kőrösi Mária
egyetemi docens

HAZÁNKHOZ – HAZÁNKÉRT – NEMZETÜNKÉRT

– a politikai geográfia tükrében

*„Valahol utat vesztettünk
várat, tüzet, bizalmat,
valamiben késlegettünk...”*

Olvashattuk/olvashatjuk **Ady Endre**, „Valahol utat vesztettünk” c. költeményében, amely először 1943. november 7-én, a Magyar Nemzet címoldalán, majd esztendő múltán, 1944. február 27-én ismét a Magyar Nemzet címoldalán jelent meg.

S azóta is – ha csak be nem csukjuk a szemünket, s nem hallunk a fülünkkel, nem érezzük át e történelmi fájdalom minden pillanatát a lelkünkkel-, ismét és ismét elmondható: valamiben „késlegettünk...” – és „késlegettünk”.

A szülőföld nekünk t ö r t é n e l e m ! De az olyan t ö r t é n e l e m, melynek sem múltja, sem létrejötté, sem távolabbi, sem közelebbi jelene senki más nemzetéhez nem hasonlítható.

Itt minden tenyérnyi területnek, talpalatnyi földnek olyan érzelmi kisugárzása van, amelyet kiemelt fogalommal így nevezünk, így hívunk, így tisztelünk: A MAGYAR HAZA.

Mi tudjuk, hogy ez a magyar haza jelenti a Kárpát-medencét, Pannonia – Magyarországot... a világon úgyszólván egyedül álló n e m z e t e t, amely – az 1920-ban nyolc elcsatolt területeinkkel együtt – önmagával határolt ország.

„A földrajz tárgya, adatai földiek, de kérdései az egész mindenséget felölelőek – fogalmazza meg **gróf Teleki Pál**, a geográfus, majd így folytatja: „A földrajz tájában szemléli, igazolja az egész földfelszín változásait...szintetikus tudomány, mely szintézis a tudós munkája, azaz emberi elmémunka. S így a táj, az emberi végesség által nem korlátozott t e r e m t é s.”

Teremtésről ír Teleki, aki szinte az egész világ korabeli geográfusai szakmai elismerését, tiszteletét is bírta, s akit politikusi ellenfelei is – igaz, a legtöbb esetben hallgatólagosan –, de a magyarság, a magyar nemzet szellemi nagykövete-ként ismertek el.

Ő maga, aki szintén egy kiváló közt is legkiválóbb földrajztudós, **Cholnoky Jenő** hajdani tanítványaként, megalapozójává, s létrehozójává vált a magyar politikai földrajztudománynak, pontosan e tudomány eredményeire hivatkozva, máig igaz, ám máig meg nem valósított feladatot adott mind a tudomány, s mind a politikusok, de leginkább a gazdasági kérdésekkel foglalkozó, s azokban döntési helyzetekben levők kezébe.

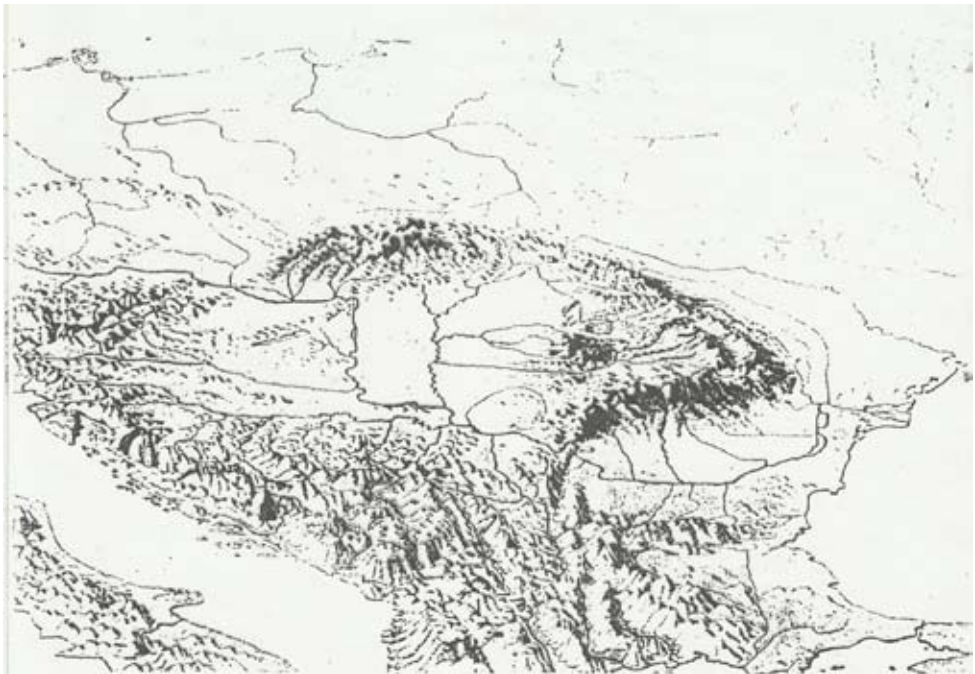
A politikai földrajz mondanivalóinak, kutatási eredményeinek, bizonyítékainak kiemelkedő fontosságú területe a magyar államnak, a Kárpátok által oly kiváló természeti / védelmi/ határokat is jelentő territóriumának bizonyítása és szétszakíthatatlanságának igazolása!

Ugyanakkor, mint politikai térnek fejlődéstörténeti megfigyelése, az általa kifejlesztett politikai földrajzi módszerrel történő határ-megállapítások, a „Kisebbségek” meglepően új térképábrázolásai máig igazság-szolgáltató dokumentumok is hazánknak, „csak” épp majd minden, az 1920- as éveket követő történelmi időkben – késlekedtek azok újraértékelésével!

Teleki és munkatársai által létrehozott térképek nem csupán a természeti kereteket dokumentálták, hanem a n e m z e t i s é g i e g y ü t t é l é s feltételeit és lehetőségeit is.

E munkálatokban a legkiválóbb politikai földrajzi munka az 1919 –1920. évi béketárgyalásokra kidolgozott diplomáciai anyag volt.

Mindennek megvan a maga földrajzi oka. A természetes és az ember által alakított, épített földrajzi táj problémái, s helyzete semmiben nem futnak úgy össze, mint az autarchia kérdésében / figyelem! az autarchia önállóságot jelent és önkényt!/. Mert ennek lehetősége tisztára a természeti és földrajzi adottságoktól függ! Továbbá azokról az emberekről, azokról, akik munkáikkal, tudásukkal, s vérükkel írták be a földbe ott élésüknek, fejlődésüknek történetileg és történelmileg igazolható jogosságát!

„A HAZA: nem csupán szó, hanem fogalom”

S a politikai földrajz, de leginkább a politikai geográfus feladata a természet, a földrajzi tájat és még inkább a politikai tájat az autarchia szempontjából vizsgálni és értékelni.

Természetesen a megkutatott vizsgálati eredmények számok, soha nem nélkülözhetőek, s rideg statisztikai adatok halmazát is tartalmazzák, elengedhetetlenül... de: e rideg halmazok, adatok mögött maga az e m b e r i é l e t húzódik meg, az e g y e s emberek élete, egy nemzetet alkotó nép élete.

Ma már tudom azt is, hogy amit számszerűen nem lehet visszaadni, azt nem szabad homályba állítani. Mert a szigorú adatok, kategóriák nem léphetnek előtérbe az életegységek helyett.

Máig ható, s figyelmeztető szabály!/: ne vonjanak ott határokat, ahol az életnek, a teremtésnek kell pezsegni!

S ha ránézünk Európa, s legbelül Közép-Európa térképére, s ismerjük népeinek tradícióit / feltéve, ha valóban ismerik/ismerjük/, a felismerés kijelentésével mondhatjuk, és kiálthatjuk ma: a népek szenvedése nem térképezhető?! – vagy mégis?!

A HAZA: nem csupán szó, hanem f o g a l o m.

S hogy mit jelent, mi mindent jelen a HAZA, nos, erre költők, s tudósok egyaránt nehezen adják meg a választ, a feleletet. Pedig a szót magát, mindenki érti.

S mégis, ha pontosan meg akarjuk magyarázni, hosszasan írjuk körül, felsoroljuk alkotóelemeit, még így inkább csak é r e z t e t n i tudjuk, mint *m e g é r t e t n i*.

S ha eltöprengünk rajta, már érezhetjük/érezzük, hogy mást jelentett ez a szó évszázadokkal, s évezreddel is ezelőtt... Idővel, s térben is alakult/alakul, módosul értelme.

H A Z Á N elsősorban t e r ü l e t e t, földet értünk. Legtöbbször országterületet, tehát politikailag szervezett és meghatározott teret. De nem mindig ilyet. Van hazája például a katalánnak, a bretonnak, a macedónnak, bár politikailag szervezett külön területe nincs, vagy egyes korokban nincs. A haza ilyen esetben n é p t e r ü l e t e t, n y e l v t e r ü l e t e t jelent. A fogalom tehát nem csak földet, hanem n é p e t is jelent.

A n é p, amely egy bizonyos területet h a z á j á n a k nevez, lehet származásban, nyelvben egyféle is, különböző csoportokra, nemzetiségekre igazolandó.

MAGYARORSZÁG, a MAGYAR HAZA, hosszú évszázadok óta sokféle népnek, nemzetiségnek k ö z ö s o t t h o n a, h o n a. De fordított helyzet is adódik: egy és ugyanazon népnek több hazája is lehet, azaz politikailag külön szervezett terület.

Nekünk magyaroknak a török időkben, s azután is jó darabig Erdély, s a maradék Magyarország egyképpen m a g y a r h a z a volt. Magyar föld volt, hazai föld volt Erdély, a Felvidék és Délvidék, a világháborúk óta is változatlanul. / megjegyzés: az olaszok például sokáig politikailag különálló államokban éltek, hazájuk mégis Itália volt, államhatárookra való tekintet nélkül. De áll ez a németekre, s más népekre is./

A KÖZÖS TÖRTÉNELEM, AZ EGYÖNTETÜVÉ FEJLESZTETT MŰVELTSÉG, AZ AZONOS ESEMÉNYEK ÖSSZESZÖVŐDÉSE TEREMTIK MEG A KÖZÖS HAZÁT.

A HAZA tehát nem csak pusztán tér, nem csak népi településterület.

A HAZA történelmet, kultúrát, életszemléletet és műveltségét is jelent.

S jelent mindezen túl bizonyos gazdasági összetartozást, egy különvaló, s önmagában valamennyire önálló gazdasági terület is. Mutatja ezt az is, hogy a hazájuktól távol élőknek idegenben született leszármazottjai nem szülőföldjüket, hanem szüleik régi otthonát tartják jó darabig hazájuknak, melynek történetét, kultúráját szüleik tanítása révén megismerték, átvették, bár sok esetben az otthoni / az anyanyelvet/ magát nem is beszélik.

Természetesen tudjuk, hogy a gazdasági összetartozás érzése szintén hazalakító erő, s amely példát régi és más államoknál egyaránt fellelhetünk, de a nyelv, az anyanyelv elsőbbségét maga a történelem igazolja.

Milyen igaz **Reményik Sándor**: *Az ige c. verse*, - reánk, ma i magyaro kra itthon, s a világon mindenütt!:

*„ Vigyázzatok ma jól, mikor beszéltek,
És áhitattal ejtsétek a szót,
A nyelv ma néktek végső menedéktek,
A nyelv ma tündérvár és katakombá,
Vigyázzatok ma jól, mikor beszéltek!
E drága nyelvet porrá ne törjétek,
Ne nyúljon hozzá avatatlanul
Senki: ne szaggassátok szirmai
A rózsafának, mely hóban virul,
Úgy beszéljen ma ki-ki magyarul,
Mintha imádkozna,
Mintha aranyat, tömjént, myrrhát hozna!*

*És aki költő, az legyen király,
És pap, és próféta és soha más,
Nem illik daróc főpapi talárhoz,
S királyi nyelvhez koldusdadóság.*

*Vigyázzatok ma jól, mikor beszéltek,
Vigyázzatok: a nyelv ma szent kehely,
Ki borát issza: Élet borát issza!
Előre néz s csak néha-néha vissza-,
S a kelyhet többé nem engedi el!”*

Igaz: ha z a n elsősorban területet értünk. S a h a z a mégsem egyértelmű keret. A szülőföld körül mind nagyobb egységekbe gyűrűződnek a szomszédos, ismert rokontájak, vidékek, a szűkebb szülőfalu, s e rokontájak egymásba illeszkedő

egysége adja a mind általánosabb keretet, az o r s z á g o t, a h a z á t. Ennek határain belül a kis otthontájak különbözőek, de a lakosság életére jellemzőbb, legfőbb vonásaikban összetartozó együtttest adnak, mely más területek más hasonló népi életközösségei felé jól elkülönül.

De mik, melyek azok a legfőbb vonások, amelyek a kis egységeket h a z á v á fogják össze?

Ha figyelmesen nézzük a térképet, s még inkább a történelmet, a történelmi folyamatokban követhető változásokat, a természeti- és földrajzi tereket, sok mindenre magyarázatot találhatunk. Épp ezért néhol a népesség származási, etnikai, nyelvi összetartozósága, néhol a természetes táj földrajzi e g y s é g é g e, néhol a történelmi sors közössége, a gazdasági egymásra utaltságból adódó keretek, s tovább, a kulturális, és/vagy világnézeti összetartozás a legtöbbször e tényezők vagy azok nagy részének együttese jeleni a hazát.

A puszta teret tehát az e m b e r, a n é p építi hazájává. De csak akkor lesz i g a z á b ó l hazává, ha ezt a nép a maga munkájának eredményeit, különleges bélyegként rányomja, beleépíti a természetes tájba, s e tájat a maga erejével saját szükségletei, gondolkodásmódja, szépségideáljai szerint építi, műveli, gazdagítja, szépíti, alakítja, fejleszti.

Ismétlem: itt a Kárpát-medencében, amely Európa központi nagytája, s ahol a magyarság több ezer évvel ezelőtt letelepedvén magának h a z á t teremtett, itt minden talpalatnyi földnek máig ható olyan érzelmi kisugárzása van, amely nem engedte a történelmi évszázadok hosszú során sem, s nem engedheti ma sem, hogy e n é p és n e m z e t függetlenségének feladására kényszerüljön!

A gazdasági és a szellemi téren végzett munka, építés az, amely egy nép számára valamely területen hazát teremt akkor is, ha történetesen a hatalom nincs az ő kezében, de jövője és történelmi feladata csak annak a hazának van, amelynek népe igényli az önállóságot és a saját portáján való hatalmat, s arra tör.

Önállóságunk, történelmünk folyamán már többször is próbákra, nem is akármilyen próbák kiállítására, megfélemezésére és azok megnyerésére tanítottak bennünket. S az újabb történelmi próba ismét az itt és most idején elszánt cselekvésre int bennünket. E cselekvés alapja a azonban a fegyelem és a munka lehet!

Kivételes földrajzi helyzetünk folytán is országunk az e g y e t l e n HAZA. A m i HAZÁNK. Ezt tanítja a földrajz, ezt tanítja a történelem, ezt parancsolja mindannyiunk érdeke. S ha idézhetem történelmünk egyik kiemelkedő esztendejét, 1848-at, s annak szellemiségét, ahol számos követendő példa áll előttünk, akkor most is a lehető legnagyobb körültekintéssel és felelősséggel mindenkinek a maga helyén kell megvívnia a maga külön harcát nemzetünk jobb jövőjéért.

„Szülessünk újjá lelkeinkben, addig, amíg nem késő! Lobogjanak fel a szívek, lángoljanak fel a lelkek, világosodjanak meg az elmék, tisztuljanak meg az érzelmek: szülessünk újjá.

Ébredjünk fel a gonoszság lázalmából és ne botorkodjunk tovább a lelkek átláthatatlan egyiptomi sötétségében: hanem legyen: Jóság, Bőség, Szeretet

és *Nemzeti Világosság!*” – olvashatjuk A MAGYAR NEMZET, 1926. július I. ÉVFOLYAMÁNAK VEZÉRCIKKÉBEN, *Nemzeti újjászületés*, címmel.

Akkor, néhány esztendő elmúltával sem csökkenvén megcsonkított nemzetünk jajkiáltásai, a döbbenet, a belenem nyugvás e mélységesen méltatlan helyzetbe, ismét és ismét figyelmeztet nem csupán a magyar mélyszegénységet sújtotta helyzetre, hanem a népek és nemzetek egymással történt szembekerülésére, a viszálykodásra, ellenségeskedésre, a háborús tűzfészkek központjává tett Közép-Európa térségeire.

E feszült helyzet, s légkör 1918 előtt teljességgel ismeretlen volt, ekkorra elviselhetetlenné alakult. Ráadásul a Közép-Európai TERÜLET KIS ÁLLAMAI IDEGEN NAGYHATALMAK BEFOLYÁSÁNAK UTAT ADVÁN, A HÁTTÉRORSZÁGOT ALKOTÓ EMBEREK SZENVEDÉSE FOKOZÓDOTT. Térképek, statisztikai adatok tucatjai készültek, rideg keménységűek, s ránk nézve kegyetlenek, önzőek, részvéttelenek, bennünket lenézőek.

Egyetlen kivétel volt csak – mely máig érvényes! – az 1920-ban, a magyar delegáció által beterjesztett – de máig alig, vagy épp részleteiben bemutatott, ám alig tanított!-anyaga, amely kiemelkedő és tudományosan is messze megalapozott és pontos térkép-dokumentációi, atlaszai voltak!

A magyar politikai földrajz és földrajzi irodalom elsősorban a harmonikus államterület megszabó erők vizsgálatát vállalta fel. NEMCSAK A TERMÉSZET ADTA KERETEKET DOKUMENTÁLTA, HANEM A NEMZETISÉGI EGYÜTTTÉLÉS FELTÉTELEIT ÉS LEHETŐSÉGEIT IS FELTŰNTETTE. Említettem korábban **gróf Teleki Pál** nevét, aki államférfiúi munkásságát mind jogászai, de még inkább geográfusi képzettségével, széleskörű műveltségével végezte.

/Ha ma Teleki munkásságából „csak” az ún. kisebbségekre kiterjesztett megállapításait, térképeit vizsgálná, néhány ún. megélhetési politikusunk, talán rádöbbernének e „kisebbségekkel” szemben elkövetett bánásmódjaikra!/
 Teleki Pál –munkatársaival együtt – jól tudta, hogy kapcsolatok nép és föld, nemzet és haza, együttlakó vagy szomszédos népek között sokkal bonyolultabbak, sokkal mélyebbek, t r a d i c i o n á l i s a k, amint, ahogy e kapcsolatokat c s a k politikai érvekkel lehetne eldönteni, vagy más, a minden áron történő egoizmussal, profitéhséggel, és/vagy területszerzési álnoksággal történő „megrendelt” ügyeskedésekkel „motiválni”.

Ma a múlt visszaköszön.

A különösen az I. Világháború előtti és alatti belső kríziseket, válságokat a háborús idők tervszerűen kimélyítették, kiszélesítették. A háború elvesztése – nagy magyar vérveszteségek után – kikerülhetetlen, kegyetlen válságba sodorta az országot. A győztes nagyhatalmak egyik legfőbb célja a magyar állam szétdarabolása volt. Nem ismerték fel – sőt, nem is akarták, és/vagy „tudták” azokat az európai érdekeket, amelyek a Magyar-medence, a Kárpát-medence politikai egysége mellett szóltak, s amelyeket az osztrák hatalom nem a magyarság kedvéért, hanem önmaga érdekében a háború utolsó évtizedében is felismert.

A győztes nagyhatalmak Közép-Európa viszonyaiban t á j é k o z a t l a n o k voltak! *„Az azt hiszem, ma már széles e világon sokan tudják, hogy a poli-*

tikusok akkor nem álltak feladatuk magaslatán. Néhányan közülük maguk is belátják” – írta Teleki Pál 1934-ben „Politika és adatanyag” c. írásában, majd így folytatta: „De valljuk be, - nem csak ők a hibásak. Dokumentációjuk is hiányos volt. Amint a XIX. század egész ideológiája a kvantitás jegyében állott, úgy sok részletkérdés szemléletében is a mennyiség és annak elem a szám dominált. A szám pedig főleg az állam szolgálatában álló szám, sok mindent hamisan és megvilágításba helyezett. Könnyű áttekinthetőségénél, világosságánál fogva meggyőzött. Amit számszerűen nem lehetett visszaadni, azt homályba állították. Individuumok akik soha nem egyenlők, kényszerűen összeadható számokká lettek, kategóriák léptek előtérbe életheziségek helyett.

Pedig az emberiség ilyenekből áll.”

Soha senki ekkor – sajnos jelenünkben is - n e m foglalkozott oly korrekten, tényszerűen az un.”kisebbségek” m i n ő s i t é s é v e l, mint a magyar politikai geográfia megalkotója, Teleki Pál.

Épp az I. Világháborút lezáró békeszerződésekor, amikor a békét diktáló hatalmak kisebbségvédelmi szerződéseket íratnak alá azokkal a Közép-Európai új államokkal, amelyek újonnan olyan területekre „kerültek” – mondjuk így: k é n y s z e r ű l t e k, ahol jelentős számban éltek más nemzetiségek. / E szerződések betartását annak idején a Népszövetségnek kellett volna ellenőriznie, de e feladatának sem tudott eleget tenni, s ezrével gyűlték a sérelmek elleni petíciók, s csak ritka kivétellel sikerült egyiket, másikat „megnyugtatóan” intézni. S h a a ma elnézem/elnézzük pl. e tekintetben, mit is tesz – inkább nem tesz – az Európai Unió, akkor bizony jogos a kétely, miért is jött létre ez az új szervezet, hisz mára egyértelmű, hogy létrejötté feltételeinek, „feladatának”, „feladatai” egyetlen pontjának nem felelt meg. Akár az 1938-ban létrejött Népszövetség, mely minden volt, csak épp nem a népek szövetsége érdekeit képviselő szervezet.

Teleki Pál az akkor kialakult történelmi helyzetben soha nem beszélt általában kisebbségekről – mint ahogy sajnos, ma . Általában ugyanis semmi nincs. A világon minden konkrét, létező, valós. Teleki – és talán illene pláne a politikusoknak tudniuk! – s talán ebben is segíthetne a politikai földrajz tanítása, tanulása! – tudatosan k o n k r é t megfogalmazásban, s történetiségük tisztelőben tartásával minősítette a „kisebbségek” fogalmat. Nevezetesen, meg kell különböztetni:

1./ az un. ősi kisebbségeket / hány törzs is létezett a honfoglalás idején?/

2./ az un. tradicionális és önkéntes kisebbségeket / az ö n k é n t letelepedettek itt, a Kárpát-medencében/, valamint

3./ az ún. k é n y s z e r k i s e b b s é g e k e t, akiket pontosan a világháború/k/, az azokat kirobbantott nagyhatalmak irányítottak, s vitték keresztül aljas szándékat. S ebben a folyamatban a mi HAZÁNK S NEMZETÜNK máig kiható szenvedéseken ment át, meg nem oldott helyzetekbe kényszerült! Jogilag máig nem okadatolták e helyzetet!

Teleki Pál jól ismerte Közép-Európa földrajzát, történelmi helyzetét, népi-, és gazdasági viszonyait. A magyar béke delegáció hatalmas tudományos dokumen-

tációjában – ismétlem –, amelyet az 1919. évi párizsi béketárgyalásokra nyújtott be, de amelyet sem akkor, s azóta sem vettek figyelembe, nem csak a viszonyok ismertetését találjuk meg, hanem annak lényegében előre való megjósolását is, ami azóta bekövetkezett. S ma, amikor kisebbségi kérdésekben adott, időszerű esetekben kell/ene/ dönteni, talán egy megújultabb fogalmat kell/ene/ bevezetni és használni, azaz ÁLLAMALKOTÓ NÉPRŐL, NÉPEKRŐL illik megszólítani.

Tisztelettel és méltósággal.

Az ún. kényszerbékék Kelet-Európa határait megingatták, Közép-Európát szűkebbre zárták, népeinek, nemzeteinek életével, gyötrelmeivel nem törődve, akaratlanul is mintegy 'tudott' alapot szolgáltatottak nemzetünk mai kizsákmányolásához, nemes, természeti kincseink szabad rablásához. Ne kendőzzük el az igazságot!

Pontosan ebben a helyzetben kell a politikai geográfusnak, geográfusoknak – hol is vannak ők?!- a sarkukra állaniuk, segíteni a döntési helyzetben levő, az országunk gazdasági helyzetéért, jövőjéért is felelős vezetőket, valamint politikusainkat, akik aligha rendelkeznek politikai földrajzi szemlélettel és felelősséggel.

Ez utóbbira egy példa, mégpedig igen személyes, s aki egy személyben a maga módján és tehetségéhez mérten, de felkészült földrajztudósként is, hóna alatt az 1941-ben elkészült Közép-Európa Atlással, 1947 (!)-ben Párizsban felkereste **Emmanuel de Marton** francia földrajztudóst, a trianoni döntések után 26 évvel.

Az „AKI”, **Prof dr. Rónai András** tanár úr volt, aki életének utolsó tíz esztendejében vezetett be engem a politikai földrajz tudományába, rengeteg személyes tapasztalatával, tanításával, átadott dokumentációival szinte részévé válhattam egy korszak történéseinek, s egy új tudományág születésének, vívódásainak, s a tudományok rendszerében kiharcolt helyének folyamataiban.

E. de Martonne professzor volt az, aki rátette az „i” betűre a pontot, nemzetünk megcsonkításakor.

A fentebb említett találkozáskor mindketten tudták, hogy a döntések francia dokumentumok alapján készültek, s az Erdélyre vonatkozó területek térképezése e francia tudós feladata volt. E helyzet koránt sem volt könnyű, mert magának a történelmi Erdélynek is több határa volt! No, de a statisztika! Pontosán de Martonne nevével szentesített román térképek alapján 103.000 km² területet csatoltak el tőlünk Romániához, s e térképek hamis adatok alapján születtek. Beszélgetésük meghatározó dokumentuma az előbb említett atlasz volt, francia nyelven, a maga 367 oldalával, 171 térképével, céljával, és magyarázó szövegeivel.

Az akkor fiatal **Rónai András** egyenesen kérdezett a francia tudóstól: nem érzi felelősnek magát? Nem érzi felelősségét egy ország szétdarabolásáért? S a kérdések záporoztak...

Sose feledhetem e történet visszaidézésének pillanatait. S talán kevesen is tudják: de Martonne a fiatal tudós előtt és neki, elismerte a maga bűnösségét, felelősségét, hibáját. És átvizsgálva – 1919-ben át nem nézett Közép-Európa Atlaszt, de most elismerve annak páratlan precizitását és igazságát, tudományos értékét, ismételten elismerte a maga felelősségét.

Rónai András tanár úr, aki maga is tapasztalta az akkor 1945, 1946, 1947. évek politikai helyzetét, azt mondotta nekem „*Magamban felmentettem de Martonne professzort, mert volt ereje beismerni az ő tettét. S a vádat, hogy rossz területi rendet teremtettek akkor Közép-Európában, ezeket is elismerte. Azt is elismerte, hogy nem a statisztikák s nem a térképek, dokumentációk alapján döntöttek akkor. Egészen mások....*”

Volt azután egy mondata Tanár Úrnak, amelyet oly sokszor hallhattam tőle, s amelyet inkább csak magának mondott, de tudtam, számomra is üzenet: Így szólt: „*A népek szenvedése nem térképezhető...*”

Tovább kellett, hogy gondoljam, s így egészítettem ki: - vagy mégis?!

Ez a „mégis”, feladattá vált számomra.

De azzá kellett, hogy váljék.

„*A politikai problémáknak az egész földfelszínre való kiterjedése és a legkülönbözőbb területek problémáinak összeszövődése természetszerűen tolja előtérbe a politikai földrajz momentumát.*

... *a politikai földrajz a politikailag társadalmasodott emberiség, mint földfelszíni életfaktor élettana/physiologiája/,...*” – fogalmazott gróf Teleki Pál.

A politikai földrajzi – ahol elsőbbséget maga a földrajz jelenti! – gondolat, gondolkodás eredményeit természetesen használja a gazdaság és a politika. De a politikai földrajz ismerete különösen fontos hazánk, nemzetünk sorskérdéseit intéző, azokat eldönteni hivatott szakemberek, államférfiak esetében, hisz felelősségük épp úgy igaz az e g y e s ember sorsáért, mint nemzetünkért.

Döntéseik soha, semmilyen körülmények között nem nélkülözhetik az i g a z i dokumentációkat, s az ország vezetésére való r á t e r m e t t s é g e t. MERT AZ EMBEREK ÉLETÉRŐL, A H A Z A S O R S Á R Ó L K E L L D Ö N T E N I Ű K.

S jól kell tudniuk, hogy történelmünket, őseink munkáját, az ősi magyar normát nem cserélhetik, s nem cseréltethetik fel korok szerint változó, a s hangulattól sugallt eszmékkal.

Aki vezet, annak nem csupán erkölcsi és jellembeli tulajdonságokkal kell rendelkeznie, hanem nagyfokú bölcsességet, türelmet, felelősséget és szerénységet is kell mutatnia a vezetettek felé. Csak így lehet egy új Európa érdekében együttműködni, kiemelten a jelen nagyhatalmai felé, akiknek nem lehet feladatuk, hogy külön-külön szerezzenek maguknak támpontokat, üzleti központokat....s főlényüket/erejüket mások elnyomására, burkolt eszközeikkel – merész terv! - ismét mások megsemmisítésére használják

S végezetül, gondolkodjunk el **Petőfi Sándor** „*Szájhősök*” c. költeményének néhány sora mondanivalóján – (netán máig ható igazságán?)

„*Mit használtok kofanyelvetekkel?*

Évről évre folyvást tart a zaj,

És nem ott-e ahol volt, a nemzet?

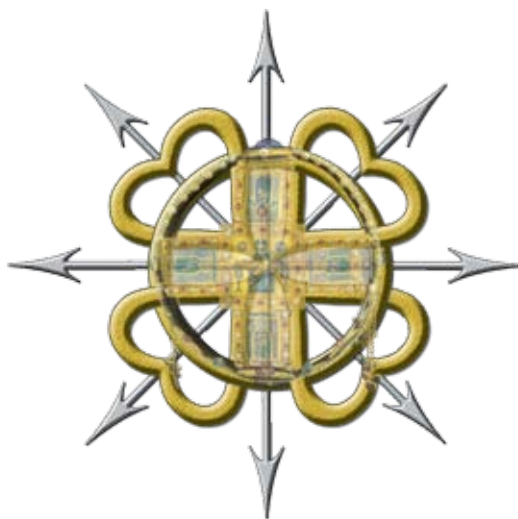
Nincs –e még meg minden régi baj?

*Tenni, tenni! A helyett, hogy szóval
Az időt elharácsoljátok:
Várva néz rég oly hiába néz az
Isten napja s a világ rátok.”*

S e sorok mondanivalóját megerősítendő, **Arany János** így irt:

*„Mennyi szájhős! Mennyi lárma!
S egyre süllyed a naszád:
Nem elég csak emlegetni:
Tudni is kell jól szeretni,
Tudni bölcsen a hazát.”*

Budapest, 2012. augusztus 16.

*„A Szent Korona Isten gondolata a magyar létről...
A magyar küldetésről”*

Kocsis István